

Den Frisindede.

10de Aarg.

Løverdagen, den 30te Marts, 1844.

N° 37.

Redacteur og Udgiver: Claudius Rosenhoff.

Si blot synes, men være.

„Nat“ og „Dag“.

Med Valmu'krandsen i sit Haar
Hun svæver over Jorden;
Dg mangt et Hjerte stille staer,
Dg endt er Klagen vorden.
Du luffer Diet sig forgrædt,
Hun Sovn, hun Død os bringer: —
Saa svæver „Natten“ luftig let
Med sorte, slappe Binger! — —

Med Blomster om det gyldne Haar
Hun flyver gjennem Rummet,
Dg mangen Sorg med Sol opstaer,
Var den en Stund forstummet.
Hun Rofer over Jorden strøer,
Dg Nattens Ugle tvinger: —
Saa „Dagen“ fra sit Stjerneslor
Med Lysets Fakkell svinger! — —

„Nat“, med Din dybe Poesie!
„Dag“, med de Former rene!
I leve; — men det er forbi
Med ham, der Liv gav Stene!
Med ham, som gav os „Dag og Nat“
Dg Aiglunds af sin Hæder — — —
Dog, han sig selv har Minde sat
I „Himlens Tuleglæder“.

Han trænger ei til Sangerpris! —
Men lad i Sorgens Dage,
Blandt Hæders ydere Reviis,
Naar hjem vi ham ledsage, —

Lad os erindre, hvad han var
For Kunstneren den unge,
Hvis Dag ved ham blev lys og klar,
Hvis Kampe mindre tunge!

Du staer af Mesteren forladt
Den store Kunstnervimmel;
Det er ei Poesiens Nat
Med Stjerner paa sin Himmel; —
Nei, det er Dødens mørke No — —
Men lad os helligt love,
At leve Kunst og Kunstner troe,
Saa kan i Fred han sove!

Ihi Danmark, Danmark! oftest Du
Stedmoderlig har været
Mod dem, som med en sønlig Hu
Dit lille Navn har æret.
For Laurber gav Du Torne tidt;
Dem Seiersdagen smilte
Først naar de havde her udstridt
Dg under Muldet hvilte.

Om Tungen.

„Die Zunge hat kein Bein,
Schlägt aber Manchen den Rücken ein“ —
figer et tydsk Ordsprog. — Uden at ville opholde os
ved den sidste Linie, skulle vi blot tale lidt om Tun-
gen i Henseende til den første Linies sande Paastand:
Tungen har ingen Been, og søge at fremhæve dette

